

первинні показання. Але це не означає що збирати такі показання не дозволяється робити в стадії досудового розслідування. Згідно ч. 1 ст. 65 КПК України свідками є фізична особа якій відомі або можуть біти відомі обставини, що підлягають доказуванню і яке викликана для їх показання під час кримінального провадження. Звідси впливає що у відповідності ст. 133 КПК України слідчому та прокурору надається право викликати для допиту як свідків таких осіб. Такі докази які можуть використовуватися лише в стадії досудового розслідування для прийняття відповідних рішень. Не можуть бути визнаними доказами показання, що даються слідчим, прокурором, співробітником оперативним підрозділу. Використовувати показання з чужих слів повинно відбуватися за правилами застосування непрямих доказів. Такі докази не можуть достовірно встановлювати спірні факти. На одних лише показаннях з чужих слів не можуть ґрунтуватися підозра та обвинувачення, тільки разом з первинними доказами вони можуть бути визнанні достатніми для прийняття судових рішень. Але саме показання з чужих слів являються первинним джерелом інформації, тому такі докази можна вважати надійнішим тому, що кількість носіїв фактичних даних зменшується, а також знижується вплив суб'єктивного фактору Таким чином законодавець закріпив у ч. 7 ст. 97 КПК України, що у будь якому разі не можуть бути визнанні допустимим доказом показання з чужих слів, якщо вони даються слідчим, прокурором, співробітником оперативного підрозділу під час здійснення кримінального провадження. Така заборона пов'язана з тим, що вказані особи мають у провадженні процесуальний інтерес (на стороні обвинувачення). Такі показання не можуть визнаватися доказами, оскільки отримані із неналежного процесуального джерела.

Висновком проведеного дослідження є те що показання з чужих слів може бути визнаний як доказ, лише судом, який керується на фактах які зібрані під час досудового розслідування, оцінюючи докази за своїми внутрішніми переконаннями, які в свою чергу ґрунтуються на всебічному, повному і об'єктивному розгляді всіх обставин справи в їх сукупності та керуючи правилами встановлений кримінальним законом.

Одержано 20.04.2017

УДК 343.13

Каріна Дмитрівна Самохвалова,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Даниленко А. В.

АРЕШТ МАЙНА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Застосування заходів забезпечення кримінального провадження має єдину мету – забезпечити дієвість кримінального провадження. Разом з тим усі заходи забезпечення кримінального провадження мають різну якісну

характеристику, тобто обмежують різні категорії прав та свобод особи, а тому їх правильне застосування із суворим дотриманням вимог КПК України може забезпечити виконання завдань кримінального провадження. Арешт майна як захід забезпечення кримінального провадження покликаний у певних випадках обмежувати майнові права фізичних та юридичних осіб, а тому точне та правильне застосування цього заходу вимагає чіткого та повного дотримання вимог процесуального закону. Разом з тим, не дивлячись на те, що норми даної глави КПК України декілька разів змінювались та доповнювались протягом останніх років з моменту прийняття КПК України, окремі положення все ж викликають певні питання під час їх практичного застосування.

Законом України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо окремих питань накладення арешту на майно з метою усунення корупційних ризиків при його застосуванні», з 11.12.2015 внесені зміни щодо застосування арешту в кримінальному процесі. Згідно вказаного закону арештом майна є тимчасове, до скасування у встановленому цим Кодексом порядку, позбавлення за ухвалою слідчого судді або суду права на відчуження, розпорядження та/або користування майном, щодо якого існують достатні підстави вважати, що воно є: предметом; засобом; знаряддям вчинення злочину; доказом злочину; набуте злочинним шляхом; доходом від вчиненого злочину; отримане за рахунок доходів від вчиненого злочину; або може бути конфісковане у підозрюваного, обвинуваченого, засудженого чи юридичної особи, до якої може бути застосовано заходи кримінально-правового характеру, або може підлягати спеціальній конфіскації щодо третіх осіб, юридичної особи або для забезпечення цивільного позову. Треті особи, майно яких може бути арештовано, – особи, які отримали чи придбали у підозрюваної, обвинуваченої чи засудженої особи майно безоплатно або в обмін на суму, значно нижчу ринкової вартості, або знали чи повинні були знати, що мета такої передачі – отримання доходу від майна, здобутого внаслідок вчинення злочину, приховування злочину та/або уникнення конфіскації.

Підставою арешту майна є наявність ухвали слідчого судді чи суду за наявності сукупності підстав чи розумних підозр вважати, що майно є предметом, доказом злочину, засобом чи знаряддям його вчинення, набуте злочинним шляхом, є доходом від вчиненого злочину або отримане за рахунок доходів від вчиненого злочину. Арешт майна можливий також у випадках, коли санкцією статті Кримінального кодексу України, що інкримінується підозрюваному, обвинуваченому, передбачається застосування конфіскації, до підозрюваної, обвинуваченої особи заявлено цивільний позов у кримінальному провадженні. Арешт також може бути застосовано до майна третіх осіб.

Вартість майна, яке належить арештувати, крім випадків арешту майна для забезпечення конфіскації, повинна бути співмірною розміру шкоди, завданої кримінальним правопорушенням або зазначеної у цивільному позові, розміру неправомірної вигоди, яка отримана або могла бути отримана юридичною особою.

Не може бути арештовано майно, якщо воно перебуває у власності добросовісного набувача.

Одержано 20.04.2017

УДК 343.13

Олена Юріївна Цебинога,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Романюк В. В.

УМОВИ ЗАСТОСУВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЗА АНАЛОГІЄЮ

Стрімкий розвиток суспільних відносин зумовлює необхідність їх правового регулювання та впровадження нових правових норм. Актуальність теми дослідження полягає у необхідності врегулювання певних процесуальних правовідносин, що виникають під час кримінального провадження. оскільки сьогодні не існує єдиного, законодавчо закріпленого регламенту застосування аналогії у кримінальному судочинстві.

Застосування кримінально процесуального законодавства за аналогією обумовлено відсутністю відповідних правових норм для врегулювання подібних відносин, тобто виникає так звана прогалина у праві.

Відповідними умовами для такого застосування є:

1. застосування кримінального процесуального законодавства за аналогією можливе лише коли випадок до якого застосовується аналогія подібний до того, що передбачений в законі;

2. застосування аналогії ні в якому не разі не повинно обмежувати процесуальних прав осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні (наприклад, право особи на правову допомогу на всіх стадіях кримінального судочинства);

3. застосування кримінального процесуального законодавства за аналогією лише уповноваженою особою (наприклад, слідчим, прокурором або суддею. Так за аналогією можливість заявити відвід не тільки судді та прокурору, а також і адвокату чи представнику потерпілого);

4. застосування кримінального процесуального законодавства за аналогією можливе лише при безумовному виконанні завдань та принципів кримінального провадження (наприклад, якщо при застосуванні за аналогією кримінального процесуального закону було порушено право особи на захист, то згідно ст. 370 КПК дане рішення повинно бути скасовано).

У будь-якому випадку кримінальний процес повинен здійснюватися відповідно до встановленої чинним законодавством кримінальної процесуальної форми.